

TRGOVAČKI SUD U PAZINU
Dršćevka 1, 52000 Pazin

9 Pu P-709/2015-99
(ranije P-979/2011)

POTVRDA
PRAVOMOĆNOSTI I OVRŠNOSTI

Oznaka odluke:	P-979/11-66 od 14. ožujka 2013.
Vrsta odluke:	Presuda
Donositelj:	Trgovački sud u Rijeci, Stalna služba u Pazinu
Datum pravomoćnosti:	6. listopada 2021.
Datum ovršnosti:	9. studenog 2021.

Napomena pravomoćnosti:

Odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-3586/2021-2 od 6. listopada 2021. presuđeno je:

"Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-979/2011-66 od 14. ožujka 2013. u dijelu točke I. njene izreke kojim je održan na snazi nalog sadržan u rješenju o ovrsi javne bilježnice Željke Picukarić iz Zagreba poslovni broj Ovr-898/09 od 1. srpnja 2009. za iznos od 111.787,40 EUR sa zakonskom zateznom kamatom na iznos od 20.310,43 EUR od 18. kolovoza 2007., na iznos od 17.173,79 EUR od 29. kolovoza 2007., na iznos od 1.233,42 EUR od 10. listopada 2007., na iznos od 1.574,72 EUR od 20. listopada 2007., na iznos od 26.095,36 EUR od 28. studenoga 2007. i na iznos od 45.399,68 EUR od 28. veljače 2008. po stopi propisanoj člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007., a od 1. siječnja 2008. po stopi koja se utvrđuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena do isplate, kao i za trošak ovršnog postupka od 16.030,80 kn sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos od 2. srpnja 2009. do isplate, kao i u dijelu točke II. njene izreke kojim je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak od 108.875,00 kn."

U Pazinu 20. siječnja 2022.

Sudac

Tamara Lakoseljac Benčić, v.r.

Za točku ispravka ovlašten službenik:

[Handwritten signature]

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
STALNA SLUŽBA U PAZINU

Poslovni broj 18 P-979/11-66

PRESUDA

U ime Republike Hrvatske, Trgovački sud u Rijeci, Stalna služba u Pazinu, po sucu Tamari Lakoseljac Benčić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja RALOX s.p.a. iz Italije, Frosinone, Via Lecce 31, kojeg zastupa punomoćnik Matej Klaričić, odvjetnik u Zagrebu, Strossmayerov trg 7, protiv tuženika ISTRALUMINIJ d.o.o. Lupoglav, Lupoglav 8, kojeg zastupa punomoćnik Vlatko Nuić, odvjetnik u Puli, Kranjčevićeva 16, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 28. veljače 2013. godine i objavljene dana 14. ožujka 2013. godine,

presudio je

I. Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi donijetom od strane javnog bilježnika Željke Picukarić iz Zagreba, poslovni broj Ovr-898/09 od 1. srpnja 2009. godine kojim je tuženiku naloženo da tužitelju u roku od 8 dana isplati iznos od 111.787,40 Eura, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom

- temeljem računa klijenta br. 879 od 18.08.2007. godine iznos od =18.755,91 EUR
- temeljem računa br. 880 od 18.08.2007. godine iznos od =1.554,52 EUR
- temeljem računa br. 969 od 29.08.2007. godine iznos od =5.022,67 EUR
- temeljem računa br. 972 od 29.08.2007. godine iznos od =7.846,65 EUR
- temeljem računa br. 973 od 29.08.2007. godine iznos od =3.854,02 EUR
- temeljem računa br. 974 od 29.08.2007. godine iznos od =450,45 EUR
- temeljem računa br. 1178 od 10.10.2007. godine iznos od =1.233,42 EUR
- temeljem računa br. 1271 od 20.11.2007. godine iznos od =1.574,72 EUR
- temeljem računa br. 1337 od 28.11.2007. godine iznos od =4.520,48 EUR
- temeljem računa br. 1338 od 28.11.2007. godine iznos od =21.574,88 EUR
- temeljem računa br. 1804 od 28.02.2008. godine iznos od =20.954,83 EUR
- temeljem računa br. 1805 od 28.02.2008. godine iznos od =24.444,85 EUR,

prema stopi iz čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od dospijeca svakog pojedinog iznosa pa do 31.12.2007. godine, a od 01.01.2008. prema stopi koja se utvrđuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 8 (osam) postotnih poena pa do isplate, kao i da tužitelju nadoknadi troškove ovršnog postupka u iznosu od 16.030,80,00 kuna zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos prema stopi koja se utvrđuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 8 (osam) postotnih poena od 2. srpnja 2009. godine pa do isplate, sve u roku od 8 dana, dok se u preostalom dijelu i to u iznosu od 378,20 kuna zahtjev tužitelja za naknadom troškova ovršnog postupka odbija kao neosnovan.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 108.875,00 kuna, sve u roku od 8 dana, dok se u preostalom dijelu i to u iznosu od 15.505,91 kuna, zahtjev tužitelja za naknadom parničnog troška odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj je 1. srpnja 2009. godine javnom bilježniku Željki Picukarić u Zagrebu, podnio prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave, radi isplate iznosa od 111.787,40 Euro, protuvrijednosti kuna, sa zateznim kamatama tekućim na pojedine iznose, te troška ovrhe.

Javni bilježnik Željka Picukarić je po prijedlogu tužitelja dana 1. srpnja 2009. godine donijela Rješenje o ovrši pod poslovnim brojem Ovr-898/09, usvojivši prijedlog tužitelja.

Tuženik je na izdano rješenje o ovrši uložio prigovor dana 22. srpnja 2009. godine u kojem ne osporava da su tuženik i tužitelj bili u poslovnom odnosu, ali osporava da je dužan tužitelju utuženi iznos. Tuženik ističe kako je tužitelj imao mjenice izdane od tuženika koje je realizirao i pri tome obračunao kamate i ne nekvalitetnu robu koja se još uvijek nalazi u skladištu tuženika, kao i na nekvalitetnu robu tužitelja koja je zamijenjena robom od drugog proizvođača, što je sve platio tuženik, pa stoga potraživanje tužitelja od 111.787,40 EUR smatra potpuno neprihvatljivim. Tuženik navodi kako prema njegovim otvorenim stavkama dug prema tužitelju iznosi 74.350,03 EUR, ali zbog štete koju je pretrpio tuženik, zbog nekvalitetno isporučene robe od strane tužitelja, stvarni dug nikada nije utvrđen. Tuženik ističe kako je pravovremeno tužitelju putio opravdane primjedbe na kvalitetu isporučene robe i to dopisima od 22. kolovoza 2006.g. i 9. ožujka 2007. godine. Tuženik navodi kako je tuženik u više navrata telefonskim putem pozivao tužitelja da preuzme nekvalitetnu robu, što ovaj nije učinio. Tuženik navodi kako je imao tri ozbiljne reklamacije zbog nekvalitetno isporučene robe koju je nabavio od tužitelja zbog čega je imao direktnu štetu u iznosu od 218.904,21 kn, jer je morao krajnjem kupcu priznati veliki popust, odnosno odstupiti od dogovorene cijene, odnosno nabaviti novu robu i isporučiti je umjesto nekvalitetne robe. Tuženik navodi kako je tužitelj bio obaviješten o svemu tome, ali da nikada nije želio rješenje tog problema. Radi svega navedenog tuženik smatra da se tek nakon utvrđenja ukupne štete koju je on pretrpio zbog nekvalitetno isporučene robe, može odlučiti da li on nešto duguje tužitelju, pa je predložio stavljanje izvan snage rješenje o ovrši ukidanje provedenih radnji, te da se nakon provedenog postupka ovrha obustavi uz obvezu tužitelja da naknadi troškove tuženiku.

Po prigovoru tuženika spis je dostavljen Općinskom sudu u Pazinu koji je svojim rješenjem posl. broj Ovr 436/09-6 od 14. kolovoza 2009. godine stavio izvan snage rješenje o ovrši javne bilježnice Željke Picukarić iz Zagreba, posl. broj Ovr 898/09 od 01. srpnja 2009. godine i postupak nastavio kao u povodu prigovora protiv platnog naloga. Istim rješenjem Općinski sud u Pazinu se oglasio stvarno nenadležnim za postupanje u ovom predmetu te predmet dostavio ovome sudu na daljnji postupak.

Sud je proveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju u spisu i to dokumentaciju priloženu uz prijedlog za ovrhu (str. 6-13 spisa), dokumentaciju uz prigovor (str. 18-20 spisa), uz suglasnost stranaka pročitana je iskaz svjedoka Jasmine Fabris dan na ročištu 17. veljače 2011. te je izvršen uvid u dokumentaciju priloženu uz zapisnik sa navedenog ročišta (str. 54-85 spisa), dokumentaciju uz podnesak tuženika od 8. ožujka 2011. (str. 88-93 spisa), dokumentaciju uz

podnesak tuženika od 4. svibnja 2011. (str. 103-253 spisa), uz suglasnost stranaka pročitani su iskazi zakonskih zastupnika stranaka danih na ročištu 21. studenog 2012. (str. 306-309 spisa), te je izvršen uvid u dokumentaciju priloženu uz navedeni zapisnik (str. 310-426 spisa), izvršen je uvid u izvadak iz sudskog registra za tuženika (str. 302-305 spisa), uz suglasnošću stranaka pročitani su iskazi zakonskih zastupnika stranaka danih na ročištu 21. studenog 2012. (str. 306-309 spisa), te je izvršen uvid u dokumentaciju priloženu uz navedeni zapisnik (str. 310-426 spisa), izvršen je uvid u izvadak iz sudskog registra za tužitelja (str. 443-470 spisa), te ostalu dokumentaciju priloženu uz podnesak tužitelja od 21. siječnja 2013. (str. 471-568 spisa), kao i dokumentaciju uz podnesak tuženika predanog na ročištu održanom 28. veljače 2013. (str. 587-620 spisa).

Između stranaka nije sporno da su bile u poslovnom odnosu na način da je tužitelj tuženiku po njegovoj narudžbi isporučio aluminijske profile. Tuženik spori visinu potraživanja, te smatra da tužitelju ne duguje utuženi iznos jer da je tužitelj tuženiku isporučio nekvalitetnu robu.

U ovom predmetu bi valjalo primijeniti Konvenciju ujedinjenih naroda o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe iz 1980. godine (Bečka konvencija – SI Međunarodni ugovori broj 10/84), budući se Bečka konvencija primjenjuje uvijek kada se radi o međunarodnoj prodaji robe u sporu država koje su potpisnice navedene konvencije – osim u slučaju kad su stranke izričito isključile njenu primjenu odnosno kad su ugovorile primjenu materijalnog prava pojedine države kao isključivo mjerodavnog za ugovor.

Budući su se stranke, na ročištu održanom dana 28. ožujka 2012. godine, izričito suglasile da se u ovom predmetu primjenjuje hrvatsko pravo kao isključivo mjerodavnog za ovaj spor, u spornom odnosu između parničnih stranaka, valja primijeniti odredbe hrvatskog prava.

Tužitelj od tuženika za isporučenu robu potražuje ukupan iznos od 111.787,40 EUR sa kamatama na pojedine iznose, a prema računima broj 879 s dospijećem od 18.08.2007. godine, 880 s dospijećem od 18.08.2007. godine, 969 s dospijećem od 29.08.2007. godine, 972 s dospijećem od 29.08.2007. godine, 973 s dospijećem od 29.08.2007. godine, 974 s dospijećem od 29.08.2007. godine, 1178 s dospijećem od 10.10.2007. godine, 1271 s dospijećem od 20.11.2007. godine, 1337 s dospijećem od 28.11.2007. godine, 1338 s dospijećem od 28.11.2007. godine, 1804 s dospijećem od 28.02.2008. godine i 1805 s dospijećem od 28.02.2008. godine.

Tužitelj je u spis dostavio račune, vozne listove i carinske deklaracije za račune koji su predmet ovog postupka (str. 310-426 spisa). Iz računa 879 od 18.06.2007. godine je vidljivo da je izdan na iznos od 39.838,05 EUR, a tužitelj po tom računu potražuje 18.855,91 EUR, račun 880 od 18.06.2007. godine, izdan je na iznos od 3.109,05 EUR, a tužitelj po tom računu potražuje 1.554,52 EUR, račun 969 od 29.06.2007. godine, izdan je na iznos od 10.045,35 EUR, a tužitelj po tom računu potražuje 5.022,67 EUR, račun 972 od 29.06.2007. godine, izdan je na iznos od 15.693,30 EUR, a tužitelj po tom računu potražuje 7.846,65 EUR, račun 973 od 29.06.2007. godine, izdan je na iznos od 7.708,05 EUR, a tužitelj po tom računu potražuje 3.854,02 EUR, račun 974 od 29.06.2007. godine, izdan je na iznos od 900,90 EUR, a tužitelj po tom računu potražuje 450,45 EUR, račun 1178 od 10.08.2007. godine, izdan je na iznos od 37.009,67 EUR, a tužitelj po tom računu potražuje 1.233,42 EUR, račun 1271 od 20.09.2007. godine, izdan je na iznos od 1.574,72 EUR i tužitelj potražuje cijeli iznos po tom računu, račun 1337 od 28.09.2007. godine, izdan je na iznos od 4.520,48 EUR i tužitelj potražuje cijeli iznos po tom računu, račun

1338 od 28.09.2007. godine, izdan je na iznos od 21.574,88 EUR i tužitelj potražuje cijeli iznos po tom računu, račun 1804 od 28.12.2007. godine izdan je na iznos od 20.954,83 EUR i tužitelj potražuje cijeli iznos po tom računu, te račun 1805 od 28.12.2007. godine je izdan na iznos od 24.444,85 EUR i tužitelj potražuje cijeli iznos po tom računu.

Na svim računima je kao rok plaćanja navedeno 30/60 dana, a tužitelj je u svom tužbenom zahtjevu zatražio isplatu računa u roku od 60 dana od datuma izdavanja računa.

Iz Izvoda iz računa tužitelja na dan 13. ožujka 2009. godine, evidentiran je način plaćanja računa od strane tuženika prema tužitelju, te je prema Izvodu tužitelja ostalo otvoreno dugovanje tuženika prema tužitelju u utuženom iznosu.

Tužitelj je u spis dostavio račune, vozne listove i carinske deklaracije temeljem kojih je podnio prijedlog za ovrhu, iz kojih isprava proizlazi visina utužene tražbine od 111.787,40 EUR. Tuženik nije osporio da je navedenu robu naručio, niti da je navedenu robu primio, a iz naprijed navedenih isprava proizlazi potraživanje tužitelja u utuženom iznosu. Tuženik pak u svojim poslovnim knjigama ima evidentirano dugovanje prema tužitelju u iznosu od 74.350,03 EUR, budući je prema njegovoj evidenciji, nakon naplate mjenice koju je tuženik izdao tužitelju, stanje duga tuženika prema tužitelju iznosi 74.350,03 EUR. Iz dopisa upućenog osiguravajućem društvu tužitelja (str. 63. spisa) vidljivo da tuženik nije priznao račune tužitelja broj 528/1317 i 1546, niti ih je uveo u svoje poslovne knjige, a nije dostavio obrazloženje zbog čega u svoje poslovne knjige nije uveo navedene račune, je li ih vratio tužitelju, niti druge dokaze.

Temeljem čl. 7. st. 1. Zakona o parničnom postupku (NN 4/77, 36/77, 6/80, 36/80, 43/82, 69/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90, 35/91, 53/91, 91/92, 112/99, 88/01 – čl. 50. Zakon o arbitraži, 117/03, 84/08, 123/08 i 57/11; u daljnjem tekstu ZPP) stranke su dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

Članak 221 a. ZPP-a je propisano da ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu; o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

Budući tuženik nije dostavio u spis dokaz da je podmirio dugovanje po računima koji su predmet postupka, niti je dostavio relevantnu poslovnu dokumentaciju iz koje bi sud mogao zaključiti da je stanje duga tuženika prema tužitelju iznosi 74.350,03 EUR, a ne 111.787,40 EUR kako je to tužitelj dokazao, sud ovaj navod tuženika nije prihvatio, odnosno uzео je relevantnim stanje potraživanja dostavljeno od strane tužitelja, budući je isti dokumentirao svoje potraživanje prema tuženiku, temeljem pravila o teretu dokazivanja.

U odnosu na prigovore tuženika koji se odnose na kvalitetu isporučene robe od strane tužitelja, valja reći da je čl. 403. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05; u daljnjem tekstu ZOO) propisano da je kupac dužan primljenu stvar na uobičajeni način pregledati ili je dati na pregled, čim je to prema redovitom tijeku stvari moguće, i o vidljivim nedostacima obavijestiti prodavatelja u roku od osam dana, a kod trgovačkog ugovora bez odgađanja, inače gubi pravo koje mu po toj osnovi pripada.

Stavkom 3. istoga članka propisano je da ako je kupac otpremio stvar dalje bez pretovara, a prodavatelju je pri sklapanju ugovora bila poznata ili morala biti poznata mogućnost takve daljnje otpreme, pregled stvari može biti odgođen do njezina prispjeća u novo odredišno mjesto, i u tom slučaju kupac je dužan prodavatelja obavijestiti o nedostacima čim je po redovitom tijeku stvari mogao za njih doznati od svojih klijenata.

Člankom 404. st. 1. ZOO- a propisano je da kad se nakon primitka stvari od strane kupca pokaže da stvar ima neki nedostatak koji se nije mogao otkriti uobičajenim pregledom prilikom preuzimanja stvari, kupac je dužan, pod prijetnjom gubitka prava, o tom nedostatku obavijestiti prodavatelja u roku od dva mjeseca računajući od dana kad je nedostatak otkrio, a kod trgovačkog ugovora – bez odgađanja. Stavak 2. istoga članka propisuje da prodavatelj ne odgovara za nedostatke koji se pokažu pošto proteknu dvije godine od predaje stvari, a kod trgovačkog ugovora šest mjeseci.

Odredbom članka 406. st. 1. ZOO propisano da u obavijesti o nedostatku stvari kupac nije dužan potanje opisati nedostatak i pozvati prodavatelja da pregleda stvar, osim ako se radi o trgovačkom ugovoru.

Na tuženiku je teret dokaza da je tužitelja obavijestio o prirodi nedostataka robe odnosno u čemu se nedostaci robe sastoje i to u zakonskom roku od kada je nedostatke otkrio ili morao otkriti. To je bilo potrebno učiniti za svaku pojedinu robu iz svakog pojedinog utuženog računa.

Tuženik je prvotno u spis dostavio reklamacije od 22.08.2006. g. i 09.03.2007.g. za koje tvrdi da su dostavljene tužitelju, iz kojih je vidljivo da se odnose na 1.714 kg materijala. Tijekom postupka dostavio je i reklamacije koje su njegovi kupci dostavili njemu, tuženiku, i to reklamacije društava IMAC d.o.o., FINAL d.o.o. i PONISTRA d.o.o.

Da bi tuženik uspio sa svojim prigovorima nekvalitete isporučene robe od strane tužitelja, mora dokazati o kakvim se nedostacima na robu radi, mora dokazati da je prigovorio tužitelju u svezi tih nedostataka i mora dokazati da je te prigovore istaknuo tužitelju u rokovima koje zakon propisuje.

Iz provedenog dokaznog postupka i to saslušanja svjedoka Jasmine Fabris, djelatnice tuženika (str. 51-53 spisa), Maura Sartorata, komercijaliste tužitelja u to vrijeme (str. 582-583 spisa), Graziana Zanina, suvlasnika tuženika u to vrijeme (str. 583-584 spisa), te saslušanja zakonskog zastupnika tuženika Franka Cotića (str. 308-309. spisa), proizlazi da je bilo nedostataka u materijalu kojega je tužitelj isporučivao tuženiku.

No, Zakon o obveznim odnosima propisuje da, kada se radi o trgovačkom ugovoru, što ovdje jest slučaj, tada u obavijesti o nedostatku stvari kupac mora opisati nedostatak i pozvati prodavatelja da pregleda stvar. Prema provedenom dokaznom postupku i to prvenstveno iz iskaza naprijed navedenih svjedoka proizlazi da je tuženik izvijestio tužitelja o nedostacima robe, te da ga je i pozivao radi pregleda te robe, prema navodima svjedoka tužitelj nije došao pregledati robu. Dakle, iz iskaza svjedoka bi proizlazilo da je bilo reklamacije na robu isporučenu od strane tužitelja tuženiku.

Tuženik je dužan dokazati na koju isporuku se odnosi pojedina reklamacija.

Iz iskaza naprijed navedenih svjedoka nije bilo moguće utvrditi na koju isporuku tužitelja se odnose reklamacije od 22.08.2006. g. i 09.03.2007.g., a u odnosu na reklamacije koje su njemu dostavila društava IMAC d.o.o., FINAL d.o.o. i PONISTRA d.o.o. nije moguće utvrditi radi li se o materijalu kojega je tuženik nabavio od tužitelja ili od nekog drugog dobavljača.

Nadalje tuženik je dužan dokazati da je reklamacije istaknuo u zakonskim rokovima.

Iz provedenog dokaznog postupka je utvrđeno da tuženik, robu koju je primao od strane tužitelja, u pravilu nije odmah pregledao, jer ju je u pravilu slao direktno svojim kupcima, koji bi tek nakon što bi robu obrađivali utvrdili određene nedostatke, reklamirali ih tuženiku, da bi ovaj potom o nedostacima obavijestio tužitelja.

Zakon o obveznim odnosima propisuje da ukoliko je kupac, otpremio stvar dalje bez pretovara, a prodavatelju je pri sklapanju ugovora bila poznata ili morala biti poznata mogućnost takve daljnje otpreme, pregled stvari može biti odgođen do njezina prispjeća u novo odredišno mjesto, i u tom slučaju kupac je dužan prodavatelja obavijestiti o nedostacima čim je po redovitom tijeku stvari mogao za njih doznati od svojih klijenata.

Tijekom postupka tuženik nije dokazao da je tužitelju odnosno njegovom prodavatelju bila poznata ili da mu je morala biti poznata mogućnost da tuženik otprema dalje robu kupljenu od tužitelja bez njezina prethodnog pregleda, niti je to moguće zaključiti iz iskaza zakonskih zastupnika tužitelja.

Dakle, kako tužitelj nije znao niti je trebao znati da tuženik otprema robu kupljenu od njega svojim kupcima, bez njezina prethodnog pregleda, valja primijeniti opće odredbe koje se odnose na rokove u kojima se može prigovoriti kvaliteti robe.

Prema odredbi čl. 403. st. 1. ZOO-a u trgovačkim ugovorima je to nužno učiniti odmah bez odgađanja. Tuženik koji je i sam saslušan tijekom postupka, i na čiji prijedlog su saslušani svjedoci Jasmina Fabris, Mauro Sartorato, Graziano Zanin, nije dokazao da je nedostatke robe reklamirao tužitelju odmah, jer iako su naprijed navedeni svjedoci potvrdili da je bilo nedostataka na robu koju je tuženik zaprimao od tužitelja, nisu se mogli izjasniti o roku u kojem je izvršena reklamacija, niti u odnosu na koju pošiljku se pojedina reklamacija odnosila.

Tuženik je predložio da se od T-Mobile-a zatraže izlisti telefonskih razgovora zakonskog zastupnika tuženika, kako bi dokazao da je tužitelja zvao u svezi reklamacija, no sud je odbio prijedlog tuženika, budući se izlistima poziva prema tužitelju ne može dokazati njihov sadržaj, pa se ne može utvrditi je li zakonski zastupnik tuženika zvao tužitelja radi reklamacije, narudžbe ili nekog drugog razloga.

Iz dostavljenih fotografija nedostataka proizlazi da se u pravilu radilo o vidljivim nedostacima robe koju je tuženik reklamirao, no ukoliko bi se uzelo da se radi i o skrivenim nedostacima na što je ukazivao svjedok Bratislav Prelac u svom iskazu (str. 292-293) i o takvim nedostacima je tuženik trebao obavijestiti tužitelja odmah, bez odgađanja, a ako se skriveni nedostaci pokažu nakon što pretekne šest mjeseci (za trgovačke ugovore), za te nedostatke prodavatelj ne odgovara.

Člankom 410. st.1. propisano je da kupac koji je pravodobno i uredno obavijestio prodavatelja o nedostatku može po svom izboru: 1) zahtijevati od prodavatelja da nedostatak ukloni, 2) zahtijevati od prodavatelja da mu preda drugu stvar bez nedostatka, 3) zahtijevati sniženje cijene, 4) izjaviti da raskida ugovor. Stavkom 2 istoga članka propisano je da u svakom od tih slučajeva kupac ima pravo i na popravljivanje štete prema općim pravilima o odgovornosti za štetu, uključujući i štetu koju je ovaj zbog nedostatka stvari pretrpio na drugim svojim dobrima.

No, kako tuženik nije dokazao na koju isporuku se odnose reklamacije dostavljene u spis, jer nije dokazao na koju robu iz kojeg utuženog računa se reklamacije odnose, niti je dokazao da je prigovorio nedostacima odmah, a niti kada bi se uzelo da se radi o skrivenim nedostacima u

roku od 6 mjeseci od obavljene isporuke, njegovi prigovori koji se odnose na kvalitetu robe nisu uzeti u obzir, pa radi navedenog nije odlučivano niti o zahtjevu tuženika u pogledu štete za koju tuženik navodi da ju je imao spram tužitelja radi nekvalitetno isporučene robe.

U tijeku postupka je utvrđeno da je tužitelj podnio tužbu protiv osiguravajućeg društva Euler Hermes SIAC s.p.a. u Italiji, radi isplate štete u istoj visini koju potražuje i u ovom postupku protiv tuženika, a temeljem Police osiguranja komercijalnih kredita broj 36613/712733 i to iz razloga što mu navedeno osiguravajuće društvo nije isplatio osigurano potraživanje. Stoga se postavilo pitanje, je li tužitelj aktivno legitimiran za vođenje ovoga postupka.

Tužitelj je, da bi dokazao svoju aktivnu legitimaciju, za vođenje ovoga postupka dostavio u spis Policu osiguranja komercijalnih kredita koju je zaključio s društvom Euler Hermes SIAC s.p.a. u Italiji broj 36613/712733 (str. 471-542), iz koje proizlazi da je osiguranik (ovdje tužitelj) istodobno s prijavom za neplaćanje od strane svog klijenta (ovdje tuženika) dužan povjeriti osiguravajućem društvu SIAC s.p.a., vođenje postupka naplate potraživanja nekog osiguranog potraživanja, a u slučaju da osiguranik (ovdje tužitelj) izravno vodi postupke naplate potraživanja, tada mora osiguravajuće društvo SIAC s.p.a. pravodobno obavještavati o svakoj promjeni tijekom vođenja tog postupka i eventualnim naplatama potraživanja. Ukoliko osiguranik (ovdje tužitelj) naplati potraživanje, dužan je u roku od 10 dana isplatiti osiguravajućem društvu iznos koji njemu pripada, a u slučaju da osiguravajuće društvo SIAC s.p.a. naplati potraživanje prema klijentu (ovdje tuženiku), tada je dužno kompenzirati svom osiguraniku (ovdje tužitelju) iznos osiguranog potraživanja.

Tužitelj vodi postupak u Italiji protiv osiguravajućeg društva SIAC s.p.a. (str. 543-558 spisa) iz razloga što je potraživanje koje je predmetom ovoga postupka, kod društva SIAC s.p.a. tretirano kao sporno i jer je, ovdje tuženik, prilikom pokušaja naplate ovdje tužitelja od osiguravajućeg društva SIAC s.p.a. u postupku koji je vođen u Italiji, istaknuo prigovore na kvalitetu isporučene robe.

Iz dokumentacije dostavljene u spis utvrđeno je da tužitelj, neovisno što je kod osiguravajućeg društva pokrenuo postupak naplate spornog potraživanja, ima ovlaštenje voditi ovaj postupak, jer je to tako ugovoreno Policom osiguranja komercijalnih kredita, a u slučaju naplate od strane tuženika u ovom postupku, o tome je dužan obavijestiti osiguravajuće društvo SIAC s.p.a. radi podmirenja troškova prema istome, što nije predmetom ovoga postupka.

Člankom 9. ZOO sudionik u obveznom odnosu dužan je ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje.

Temeljem čl. 29. st. 1. istoga Zakona dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje pored glavnice i zatezne kamate.

Tužitelj je u dokaznom postupku dokazao osnov i visinu svog tužbenog zahtjeva, pa je slijedom svega navedenog valjalo u cijelosti usvojiti tužbeni zahtjev i platni nalog održati na snazi na temelju odredbe čl. 451. st. 3. ZPP, a kako tuženik nije dokazao da je pravodobno prigovorio nedostacima robe isporučene od strane tužitelja, njegovi prigovori u svezi kvalitete isporučene robe nisu prihvaćeni, kako je to ranije obrazloženo.

Tužitelj je zatražio naknadu troškova ovršnog postupka u iznosu od 16.409,00 kuna i to za

sastav prijedloga i rješenje iznos od 8.140,00 kuna + 1.790,80 kuna na ime PDV-a, za sastava prijedloga izvansudske ovrhe iznos od 250,00 kuna + 55,00 kuna PDV-a, za javnobilježničku nagradu sa PDV-om iznos od 6.100,00 kuna, za trošak poštarine s PDV-om iznos od 36,60 kuna i za trošak ovršnosti iznos od 36,60 kuna.

Također je zatražio i naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 119.380,91 kuna plus pristojbe na odluku u iznosu od 5.000,00 kuna, i to za troškove za pristup ročištima od 28.02.2013.g., 21.11.2012.g., 26.04.2012.g., 05.05.2011.g., 28.03.2011.g. i 17.02.2011.g. iznos od po 8.270,00 kuna, za sastav podnesaka od 29.01.2013.g. iznos od 500,00 kuna, za sastav obrazloženih podnesaka do 22.01.2013.g., 30.05.2011.g., 04.05.2011.g. i 24.01.2011.g. iznos od po 8.270,00 kuna, za naknadu troškova za uporabu vlastitog automobila i to za dolazak na 6 ročišta ukupan iznos od 8.212,73 kuna, za cestarinu (Zagreb - Rijeka i Rijeka - Zagreb) za dolazak na 6 ročišta ukupan iznos od 1.092,00 kuna, na naknadu troškova zbog izbjivanja iz pisarnice za vrijeme putovanja za 6 ročišta ukupan iznos od 3.000,00 kuna, kao i PDV.

Tuženik je zatražio naknadu troškova postupka u iznosu od 108.000,00 kuna, i to za sastav prigovora protiv rješenja o ovrsi iznos od 8.140,00 kuna, za obrazložene podneske od 17.02.2010.g., 04.05.2011.g. i 25.02.2013.g. iznos od po 8.140,00 kuna, za zastupanje na ročištima od 17.02.2011.g., 05.05.2011.g., 28.03.2012.g., 26.04.2012.g., 21.11.2012.g. i 28.02.2013.g. iznos od po 8.140,00 kuna, te za materijalne troškove prijevoda i preslike iznos od 1.000,00 kuna. PDV od 25% je zatražen na osnovicu od 82.400,00 kuna u iznosu od 20.600,00 kuna, zatražen je trošak za svjedoka Maura Sartorata u iznosu od 2.500,00 kuna, kao i sudska pristojba na prigovor u iznosu od 2.500,00 kuna.

Odlučujući o troškovima postupka, sukladno čl. 155. Zakona o parničnom postupku, sud je u odnosu na trošak ovršnog postupka zatraženog od strane tužitelja ocijenio opravdanim trošak sastava prijedloga za ovrhu s PDV-om u iznosu od 9.930,80 kuna, kao i trošak javnobilježničke nagrade u visini od 6.100,00 kn.

Trošak sastava prijedloga izvansudske nagodbe, javnobilježničke naknade za trošak poštarine i za troškove izdavanje potvrde ovršnosti, sud nije ocijenio opravdanim, budući se radi o troškovima koji nisu niti nastali. Stoga, ukupno opravdani trošak ovršnog postupka iznosi 16.030,80 kuna.

U odnosu na zatraženi trošak parničnog postupka zatraženog od strane tužitelja, ocijenjen je opravdanim trošak koji se odnosi na zastupanje na ročištima, sastav podnesaka s PDV-om i trošak sudskih pristojbi u ukupnom iznosu od 108.875,00 kuna. Zatraženi putni troškovi za dolazak na ročišta, trošak cestarine i izbjivanje iz pisarnice za vrijeme putovanja nisu priznati budući u sjedištu suda postoje odvjetnici koji su tužitelja mogli valjano zastupati.

Zatraženi troškovi tuženika ocijenjeni su opravdanim u cijelosti, no kako je tužitelj u cijelosti uspio u sporu, to je sukladno odredbi čl. 154 st. 1. Zakona o parničnom postupku naloženo tuženiku da tužitelju naknadi opravdani trošak postupka, kako je to navedeno u točki I. i II. izreke odluke.

U Pazinu, 14. ožujka 2013. godine

Sudac

Tamara Lakoseljac Benčić, v.r.

za točnu primjenu ovlaštena službenik

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

DNA:

1. Pun. tužitelja, uz rješenje za plaćanje pristojbe na presudu u iznosu od 5.000,00 kuna
2. Pun. tuženika